

[Aksel Larsen.]

tryk for i Studenterforeningen. Det er saa meget mere rimeligt og nødvendigt, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i Formiddags her i Folketinget har sagt, hvad jeg gerne vil have Tilladelse til at citere efter „Ekstrabladet“, hvis Gengivelse jeg formener er korrekt — Fortrykket er jo ikke kommet —:

„Jeg betragter det som en Selvfølge, at en Statsminister, der af egen fri Vilje indgaar en Aftale med Rigsdagen om Rætningslinierne for Danmarks Politik i en bestemt Sag over for Udlandet, naturligvis vil forstaa, at naar han paa Danmarks Vegne ved Henvendelse til Udlandet søger denne Politik virkeliggjort, har han afskaaret sig fra samtidig at agitere for en anden Politik, ellers vil jo baade hans egen og Landets Stilling blive uholdbar. Jeg sagde samtidig, at jeg ikke kunde tænke mig andet, end at Statsministeren var ganske enig heri. Vi faar jo nu Lejlighed til at høre Statsministerens Udtalelser i saa Henseende.“

Jeg har sagt tidligere, at jeg var af den Opfattelse, at det var naivt at vente, at Statsministeren skulde give et klart Svar og binde sig. Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har i Formiddags stillet dette Spørgsmaal, og Statsministeren har talt, men har ikke besvaret det. Jeg erindrer det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard om, at Statsministeren glemte at svare, og jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem, naar han nu faar Ordet, vil insistere paa at faa en Udtalelse af Statsministeren om, at han er ganske enig i, at han ikke har Ret til at agitere for en anden Politik end den, der er angivet i Noten til England.

Men naar alt dette er sagt, vil jeg have Lov til at bringe et sidste Citat; det er fra Folketingsdebatten om Beslutningen angaaende Danmarks Politik med Hensyn til Sydslesvig — denne Debat fandt Sted den 9. Juli 1946, og paa 5 Partiernes Vegne stillede det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft Forslag til Beslutning, som var delt i 3 Punkter.

Forslaget gik ud paa, at Danmarks Politik paa Selvbestemmelsesrettens Grund har til Formaal:

1) at sikre den dansksindede Del af Sydslesvigs Befolkning almindelige borgerlige og demokratiske Rettigheder,

2) at søge Flygtningene fjernet fra Sydslesvig og

3) i Tilslutning til allerede stedfundne Henvendelser til allierede Magter at opnaa Adgang for Danmark til at tale med om Ordningen af Sydslesvigs fremtidige Forhold.

Disse tre Ting og ikke andet var i Henhold til denne Beslutning Rigsdagens og Regeringens Sydslesvigpolitik. Herom udspandt der sig en Debat, idet det fra mange Sider, ogsaa fra min, krævedes, at Statsministeren skulde give klar Besked om, hvorvidt han følte sig bundet af den Beslutning, hans eget Parti og han selv vilde stemme for, og hvorvidt han vilde efterleve den i Fremtiden. Det var som altid umuligt at faa Svar af Statsministeren, og Situationen blev efterhaanden uhyre pinlig, indtil Debatten afsluttedes med en Udtalelse i en kort Bemærkning af Venstregruppens Formand, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, som sagde:

„Inden denne Debat slutter, vil jeg gerne sige for mit eget Vedkommende, og jeg tror ogsaa, jeg kan sige det paa mit Partis Vegne, at vi har ikke et Øjeblik været i Tvivl om, at den Udtalelse, som Statsministeren fremsatte her for et Øjeblik siden, gik ud paa, at naar dette Forslag til Beslutning var vedtaget, saa var det den Linie, der var Regeringens i det Spørgsmaal; man kunde ikke gaa videre, end Folketingets Flertal havde givet Tilladelse til. Det var det, Statsministeren klart og tydeligt sagde her, og jeg vil gerne for mit Vedkommende have Lov til at sige, at vi ikke, og jeg tror heller ikke saa forfærdelig mange i det danske Folk, nærer Tvivl om, at det Ord, Statsministeren har afgivet, er et Ord, der staar til Troende.“

Denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen staar i Folketings-tidenden Sp. 7066.

Nu er det jo givet, at det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen ikke havde været nødt til at fremsætte denne kategoriske og ganske utvetydige Udtalelse, hvis Statsministerens tidligere fremkomne Udtalelser havde været saa klare og tydelige, som det ærede Medlem syntes at mene. Men det ærede Medlem følte sig altsaa foranlediget til at redde Situationen ved paa sit Partis Vegne at afgive en absolut bindende Udtalelse om, at Statsministeren vilde være forpligtet af Folketingets Beslutning. Det var det første Forsøg paa at sætte den højtærede Statsminister i Gangkurv. Det varede kun ganske kort Tid, saa havde han ødelagt den Gangkurv og var traadt uden for den, og siden har han erklæret, at man skal ikke forsøge oftere at sætte ham i Gangkurv, for paa de Vilkaar er han ikke til Fals. Jeg maa under de Omstændigheder spørge, om man virkelig mener, det kan nytte, at man nu fabrikerer en ny Gangkurv til Statsministeren.